

τυχῇ. Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλδα ἤρχισεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 19 Φεβρουαρίου, τὸ ὁποῖον σοῦ στέλλω.

Εἶχα πεποιθῆσιν εἰς τὴν νόησόν σου, Κιρκινιάττε, καὶ ἤμην βεβαία ὅτι θὰ ἤνθεις τὸν τρόπον τῆς λύσεως τῶν ἀποστολιχίων ἀνατρέχων εἰς προηγουμένα φυλλάδια.

Σύμφωνοι, φιλότατη Μαρίκα Καλοῦδη θὰ μου γράψῃ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μικρὸς Ναυπηγὸς πότε θὰ μου γράψῃ καὶ αὐτὸς;

Περιμένω λοιπὸν τὴν ἄλλην σου ἐπιστολήν, Ἐρσομάλλον Δέρας.

Ἄν ἐργάζεσαι μὲ ἐπιμέλειαν, Πλάτων Σω, βεβαίως θὰ λάθῃς ἐν βραβείον. Αὐτὸ το ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τῶν ὁποίων τὴν γλῶσσαν μανθάνει: «Τὰ καλὰ κόπω κτώνται.»

Τὸ Τόξον τοῦ Φοῖβου, τὰ πρῶτα πρὸς τὴν ποιήσιν βήματά του ἐθεώρησε, λέγει, καθήκον του νὰ ἀφιερώσῃ πρὸς ἐμὲ καὶ ὅτε τὸ πρῶτον ἔμαθε τὴν εἰδησιν τῆς καθ' ἑβδομάδα ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μου συνέθεσε τὸ ἔξῃς ποιήματιον:

« ΤΗΙ ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ

Ἄγαπητὴ Διάπλασις, παρὰ πολὺ ἐχάρην ὅτε τὸ πρῶτον ἔμαθον τὴν χάριν τὴν μεγάλην ποῦ κάμνεις ἔς τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητριάς

Νὰ ἔρχεσαι συχνότερα ἀπὸ θερμῆς καρδίας λοιπὸν κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ καθὼς καὶ ἔλοι οἱ ἄλλοι

καὶ εὐχομαι ἡ Διάπλασις ἀείποτε νὰ θαλλῇ. Μὰς ἐργεσαι τὸ Σάββατον ὡς πεῖδ καλὴ μας φίλη μὲ τὴν καρδίαν εὐθυμον, ὡς γέλιο εἰς τὰ χεῖλη, μὲ γίλια παιγνιδάκια, μὲ γέλια καὶ μ' ἀστεία, μὲ συμβουλὰς, μ' αἰνίγματα, μὲ γρίφους, μὲ

μὲ σέ, καλὴ Διάπλασις, τὸς ὥρας μας περνοῦμεν, χωρὶς καὶ τὴν μελέτην μας ποτὲ νὰ λησμονοῦμεν. Κ' ἐγὼ λοιπὸν σ' ὑπόσχομαι καὶ θίαν γίνομ γέρον νὰ σε λαμβάνω πάντοτε νὰ σε διαβάξω χαίρων.

Τοῦτον τοῦ Φοῖβου.»

Ἡ εὐκρινειά σου, μ' ἀρέσει, Ἐκηβόλε Ἀπολλων, μόνον τὰ μικροσκοπικά σου γράμματα δὲν μ' ἀρέσουν διότι κουράζουν τοὺς ὀφθαλμούς, προξενοῦν μάλιστα πόνον εἰς τὸ ἔξῃς ἀπόβαλε τὴν συνήθειαν τῆς μικρογραφίας καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐπιστολάς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου ἑ. ἔ.)

66. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα καὶ τὸ πρῶτον μου, γράμμα καὶ τὸ δευτέρου μου, γράμμα καὶ τὸ τρίτον μου, σαρατηγὸς τὸ σύνολόν μου.

Φέγγει δὲ τὸ τρίτον μου, σαρατηγὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

67. Στοιχειογράφος.

Διώχῳ σίγμα, βάζῳ ρῶ Καὶ ἀμέσως ἀπορῶ Ἀπὸ νῆσον μακρυνῆ Ἄλλη νῆσος θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Πλάτωνος, Γ. Β.

68. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἥρα ἡ λαμπρόφθαλμος, ὁ φάντασος Μορφεύς, Ἡ Ἄθνη, ὁ Ποσειδῶν, ὁ τάχιτος Ἑρμῆς, Ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ὀλυμπος καὶ τέλος ὁ Ὀρφεύς Προσφέρουν τὰ συστατικά μετὰ χαρὰς πολλῆς, Δι' ὧν εὐκόλως φέρεται καὶ τάχιστα εἰς φῶς Θεὸς τις τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Διὸς υἱός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέξου τοῦ Φοῖβου.

69. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Ποῦς ποιητὴς τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος ἐγεννήθη ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας, πότε, διατὶ ἐκλήθη « Ἀνακρέων τῆς Νέας Ἑλλάδος » πότε δὲ καὶ ποῦ ἀπέθανεν;

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Γ. Κουμαντζῆ.

70. Παίγνιον.

Τοποθετήσατε ἐντὸς τῶν ἐναντι 16 τετραγωνιδίων τοὺς ἐν αὐτοῖς 12 σταυρούς οὕτως ὥστε καὶ ὀριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀριθμῶνται ἀνὰ τρεῖς σταυροί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέξου τῶν Βορειῶν Ὁρέων.

71—74. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίσον τὰ ὀνόματα τεσσαρῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης:

1) ΒΕΙΡΕΤ. — 2) ΗΝΟΡΣ. — 3) ΔΙΕΟΣ. — 4) ΔΑΝΟΟΡΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κουτσουγιάννη.

75—78. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι: ἴσος, ἄρκος, ποῦς, ἄσον.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Θεοφιλοπούλου.

79.—81. Κεχρομμένα ὀνόματα γραμμάτων.

1.—Τὸν Θεὸν φοβοῦ, τοὺς πρεσβύτας σέβου. 2.—Ὁ μὴδὲνα ἀδικῶν οὐδένοσ δέεται νόμου. 3.—Μηδέποτε φρονήσῃς ἐπὶ σεαυτῷ μέγα, ἀλλὰ μὴδὲ καταφρονήσῃς σεαυτοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Διαδμήρου τοῦ Μοναρχοῦ.

82-85. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ νῆσος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κρήτη. 2. Τὸ ἄρος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ὄσσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξαμένης Ἰδης.

84. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι κατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ δὲ ὀκτώ σιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ θὰ σχηματίξωσι τὸ ὄνομα ἑρπετοῦ, αἱ ἔξ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα θήριου, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ὄνομα ἥρωος, καὶ αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δύο τὸ ὄνομα ζώου τετραπόδου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

85. Ἀστὴρ.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστέρικοι διὰ γραμμάτων, ὥστε ὀριζοντίως ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα ἀσβεστίας, καθέτως τὸ ὄνομα πτηνοῦ καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα τόπου ἱεροῦ καὶ ἀπαραίτητου τινὸς εἰς πᾶν αἶνιγμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

86. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ. 1, Σύζυγος ἥρωος τῶν Τρώων. 2, Θεά. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Μέρος τῆς χειρός. 5, Αὐτοκράτωρ ὀνομαστὸς διὰ τὴν θηριδιάν του.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξαμένης Ἰδης.

87. Ἑλλησποσύμφωνον.

οὐ—ου—αου—αι—ωα—εσα. Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Κυμάτων τοῦ Δουνάβιου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὰν περιόδιον σύγγραμμα, ἀληθεὶ παραχρῆμα εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπερβαίνει καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΑΙΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Ἀδρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—6 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαρτίου 1894 Ἔτος 16ος.—Ἀριθ. 6

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια · ἴδε σελίδα 33]

Ἐάν, παρὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, ἔτυχε νὰ πλήξῃ καμμίαν φορὰν καὶ κατόπιν, τοῦτο βεβαίως δὲν τῇ συνέδη μίαν Κυριακὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς κυκλιδοτῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως μία ἄμαξα φέρουσα τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μπρεβάλ, μὲ τὰ τρία αὐτῶν τέκνα.

«ὦ, τί εὐτυχία!» ἀνέκραξεν ἡ Ροζάλδα καὶ ἔτρεξε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν μητέρα τῆς.

«Θὰ καταβῶ ἀργότερα», τῇ εἶπεν ἡ κυρία Μορδάς, « ἄς τοὺς δεχθῶν πρῶτα ἡ θεία σου καὶ ὁ πατέρας σου.»

Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς ὁποίας κατέβαλον καὶ οἱ δύο οὔτοι, διὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ὀπισσώδη ἀμύχανον θέσιν τῶν ξένων τῶν, ἡ συνομιλία κατ' ἀρχὰς ἐπροχώρει μετὰ κόπου.

Ὁ συμβολαιογράφος δι' ὅσους δὲν τον ἐγνώριζαν κατὰ βάθος εἶχε τὸ κακώτερον ἐκεῖνο ἦθος, τὸ χαρακτηρίζον τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν θέσιν των.

Ἡ σύζυγος τοῦ ὅπως συμβαίνει συχνὰ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὠμίλει ὀλίγον εἰς τὸν κόσμον, προπάντων ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συζύγου τῆς. Τὰ κοράσια δὲν ἔλεγον τίποτε, οὔτε ὁ Μάξιμος, ὁ ὁποῖος περιέστρεφε μετὰ τῶν δακτύλων τὸ κασκέτον του, σκεπτόμενος «Τί πληκτικὸν πρᾶγμα τοῦ εἶνε αἱ ἐπισκέψεις!»

Ἐξαίφνης τὸ ὄνομα τῆς Μαρκεσίας Ροσμπριζέ ἐπροφέρθη καὶ ὡς δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐγαλθάνισεν ὄλας τὰς γλώσσας.

Ὁ συμβολαιογράφος καὶ ἡ σύζυγός του ὠμίλου τώρα καὶ οἱ δύο συγχρόνως, ἐν φ' τὰ κοράσια ἐστρέφοντο πρὸς τὴν Εὐτυχίαν.

— Ἄ, εἶδατε λοιπὸν τὴν μαρκεσίαν;

— Εἶνε πολὺ ἀξιαγάπητος, ἀλήθεια; Τί κρίμα νὰ χάσῃ τὴν μνημὴν τῆς!

— Διατηρεῖ ἐν τούτοις ἀκόμη τὴν μνημὴν τοῦ παρελθόντος καὶ μίαν καλὴν φιλολογικὴν προμήθειαν» παρετήρησεν ἡ δεσποινὴς Ἐθρεσία, ἐνθυμηθεῖσα τὸν στίχον τοῦ Βοαλώ.

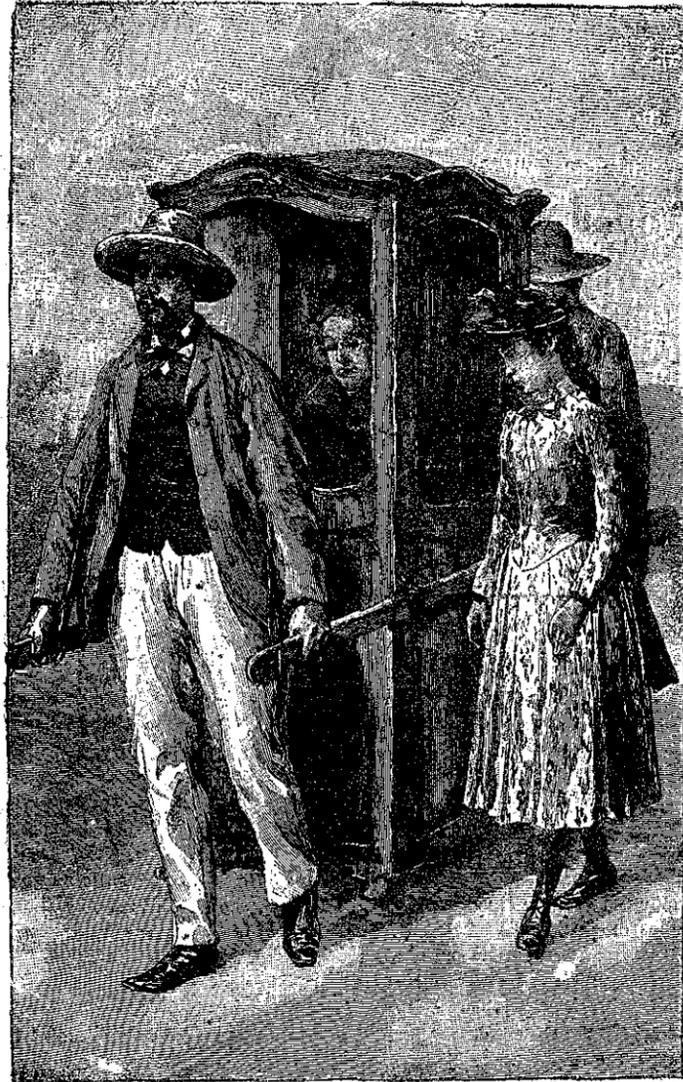
— Τὸ παρετηρήσατε; Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶπῃ δύο φράσεις, ἢ ἄλλοι βαδίζου παραπλευρῶς τοῦ φορέου τῆς μάμμης τῆς (σελ. 42, στήλ. α')

χωρὶς νὰ παρεμβάλῃ καὶ ἓνα στίχον! εἶπεν ἡ φίλη τῆς.

— Καὶ καμμίαν φορὰν ὀλόκληρα ἀποσπάσματα ποιητῶν, προσέθεσεν ὁ κ. Μπρεβάλ.

— Πόθεν αὐτὴ ἡ κλίσις; Ἦμποροῦσε κάλλιστα νὰ γίνῃ ἠθοποιός, παρετήρησεν ὁ κ. Μορδάς.

— Τί κεραυνός θὰ ἐξέπεμπε τὸ βλέμμα τῆς μαρκεσίας, ἂν σὰς ἤκουεν! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος ἠθοποιὸς αὐτῆ, τῆς ὁποίας ἡ γενεὰ ἀνέρχεται μέχρι τῶν σταυροφόρων! Ἐν τούτοις δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι κατέχει τόσας γνώσεις, ἢ μήτηρ

τῆς, ἢ ὁποία προσέφυγεν εἰς Γερμανίαν καὶ εὐρέθη μετὰ ἀνθρώπων ἀνεπτυγμένων, σοφῶν, ἐφρόντισε νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόρην τῆς τὴν πλέον ἐπιμελεμένην ἀνατροφήν. Ὅταν αὐτὴ ὑπανδρεύθη τὸν μαρκεσίον Ροσμπριζέ, πολὺ γεροντότερον αὐτῆς, κατελήθη ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν νανοῖξῃ φιλολογικὸν σαλόνι, νὰ κάμῃ νὰ ἀναζήσῃ τὸ περιφθονοῦν μέγαρον τῆς Ραμπουγιέ! (*)

(*) Ἐπὶ Λουδοβ. ΙΔ' τὸ συντεκτονικὸν τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πνεύματος.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιοτομήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλας εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἡθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντάς τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυμῆν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εικοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ἑλφ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μίας δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσώτερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλίγιστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλεκτριζομένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧς οἱ ὀλίγοι φυλαττόμενοι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῆν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διὰ 10 λεπτά ἀπαυτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίμισμον (φράγγον χρυσὸν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίμισμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταβίτας. Παράκονα περὶ μὴ λήθεις φύλλον γινόμενα μετὰ παρελθούσιν δεκαετημέρου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Ο σύζυγός της, διπλωμάτης διακεκριμένος, την έφεραν εις πολλὰς πρωτεύουσας και ήκουσαν να πνεύουν ότι παντού ή ώραϊότης της και το πνεύμα της έκαμν μεγάλην εντύπωσιν. »

Εξ άλλου αϊ δεσποινίδες Μπρεβάλ έλεγον : «Μπορείτε να φαντασθήτε ζωήν πλέον μελαγχολικήν από εκείνης την οποίαν κάμνει ή Άλίκη ; Δέν βγαίνει από τον πύργον, παρά δια να περιπατήση μόνη της εις τὸ δάσος ή να βαδίση παραπλεύρως του φορείου τῆς μάμμης της, όταν θά υπάγουν εις την εκκλησίαν του χωρίου . . .

— Άγαπῶ την μελέτην, παρετήρησεν ή Άννίκα· εϊ δε μή θ' απέθνησκεν από πληξίν. »

Ωμίλουσν ακόμη περί τῆς οικογενείας Ρομπριζέ, όταν έπεφάνη ή κυρία Μορδάς. Άλλά ταύτοχρόνως ανέλαμψε και ο ήλιος, ή δε άκρίς του διασκορπίσε μετ' ελίγων τὰ διάφορα πρόσωπα, τὰ συνηγμένα εν τῇ αίθρῳ. Τὰ παιδιά διεχύθησαν εις τὸ δῶμα και εις τὸν κήπον, οϊ κύριοι μετέβησαν να επισκεφθῶν μερικά φυτὰ σπάνια, τὰ ὅποια εσχάτως είχε φυτεύσει ο κ. Μορδάς, ή δε κυρία Μπρεβάλ έμεινε μετὰ τῆς Θηρεσίας και τῆς νύμφης της, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ήν ο κώδων τῆς οίκιας άντήχησε διάτορος, υπό τὴν μινώδη χείρα του Άγήνορος.

Ταύτοχρόνως ή Άριάδνη έπεφάνη παρά τὴν θύραν και εἶπε :

— Κυρία, τὸ τραπέζι εἶνε έτοιμο.

Η κυρία Μορδάς έρριψεν εν βλέμμα επί τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας, τῆς ὁποίας ή φυσιογνωμία εξέφραζε «δεν εννοῶ τίποτε», αμφότεραι δε ήγέρθησαν προσκαλέσασαι τὴν κυρίαν Μπρεβάλ να τας συνοδεύσῃ εις τὸ εστιατόριον. Η τράπεζα ήτο πλήρης φαγητῶν και άνθῶν τεχνητῶν, παραδόξως διευθετημένων.

Άκούσαντες τὸν κώδωνα οϊ περιπατηταὶ δέν εβράδυναν να επιστρέψουν. Ο οικόδεσπότης εξέφρασε δια μορφασμοῦ τὴν εκπληξίν του δια τὸν διάκοσμον τῆς τραπέζης.

«Οϊ μαῦροί σου τα εκατάφεραν αὐτά, άγαπητή μου» εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του. «Άλλά εἶνε προστυχότατα. . .

— Όχι, άπεναντίας, ή επίνοια δέν μου φαίνεται κακή, υπέλαβεν ή κυρία Μπρεβάλ. Ηκουσα πολλὰς φορές να λέγουν ότι οϊ μαῦροί εἶνε φιλόκαλοι και επίδειξοι, ιδού ή απόδειξις !»

Η φράσις αὕτη κατέκτησε τὴν καρδίαν τῆς κρεόλης. Ηύχαριστῆσε δια τοῦ γλυκυτέρου της μειδιάματος και βραδύτερον, εις τὴν συνομιλίαν, εἶπε τὸσους κολακευτικούς λόγους περί τῶν θυγατέρων και τοῦ υιοῦ τῶν Μπρεβάλ, ὡστε αϊ δύο αὐταὶ γυναίκες, αϊ τὸσον διάφοροι τὴν φύσιν, εἶρον ή μία τὴν ἄλλην κξιαγάπητον. Η δεσποινίς Θηρεσία παρετήρησε τὴν ἀμοιβαίαν αὕτην συμπά-

θειαν και, ἐπιθυμοῦσα πολὺ να τὴν ἴδῃ κρατυνομένην, προσεπάθησε, δια να τας αφήσῃ μόνας, να προσελκύσῃ τὴν προσήκον τῶν παιδιῶν δεικνύουσα εις αὐτὰ λευκώματα. Κατόπιν έστειλε τὸν Μάξιμον εις τὸν Άγήνορα, δια να τῷ δείξῃ τὸν μηχανισμόν ενός πλοίου μικροῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσῃ ο ἴδιος, δια να διασκεδάσῃ τὴν Εὐτυχίαν.

Έφερε τὸ παιδίον έξω τῆς αίθουσῆς, ὄχι τὸσον δια να το ευχαριστήσῃ, ὡσον δια να το ἀπομακρύνῃ εκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νύμφης της, οϊ ὅποιοι ήσαν έτοιμοι να δακρύσουν, εν ὅ τὸ εβλεπαν. Η άτυχῆς μήτηρ έσυλλογιζέτο τότε τὸν υιόν της, ἄλλα μετ' ελίγας στιγμῆς, χάρις εις τὸ εὐμετάβλητον του χαρακτήρος της εγγέλα εξ ὄλης ψυχῆς επί τῇ θέμῃ του σκύλου της, ή κεφαλή του ὁποῖου εἶχε στολισθῆ δια θυσανοῦ πετρῶν, από τὸ πιλίδιον, τὸ ὁποῖον ή Εὐτυχία εἶχεν αφήσει πλησίον της.

Όταν ή κοραίς επέστρεψε μετὰ τῆς Λουκίας, εις τὴν ὁποίαν εἶχε δείξῃ τὸ δωμάτιόν της και τὰ παιγιδιὰ της, άνέκραξε :

— Ω, μαμμά ! Τὸ καπέλο μου πῶς το έκάματε εἶτσι ; Κρίμα ! ήτο τὸσον εὐμορφῶ !

— Δέν πειράζει, παιδί μου, εἶχε παλῶσῃ . . . θά σου πάρω ένα ἄλλο, ἀπήντησεν ή κυρία Μορδάς.

Η Εὐτυχία επανέφερε τὴν νεάν της φίλην εις τὴν αίθουσαν, διότι τὴν εἶχον καλέσῃ δια να φύγουν. Άπεχειρίσταν τὴν κυρίαν Μορδάς παρά τὴν θύραν τῆς βεράνδας, εν ὅ οἱ ἄλλοι συνώδευσαν τοὺς ξένους των μέχρι τῆς ἀμάξης.

— Πῶς σας φαίνεται ή σύζυγος του Γάστονος ; ήρώτησεν ή δεσποινίς Θηρεσία τὴν κυρίαν Μπρεβάλ.

— Έν λαμπρὸν κομφοτένημα !

Όταν ή ἀμαξα ξεκίνησεν, οϊ προπέμφαντες αὕτην έσπευσαν τροχάδην να επιστρέψουν εις τὴν ἑπαυλι, διότι ο άνεμος ήτο ψυχρός.

Μεταξὺ τῶν επισκεπτομένων κατὰ τὸ θέρος τὰ παράλια, ελίγοι εγνώρισαν τὴν θάλασσαν εν ὄλη αὕτης τῇ καλλονῇ.

Σχεδὸν ὅλοι ἀπερχονται, όταν ή λέσχη ἐρημοῦται, ή — πρᾶγμα ακόμη εὐλογώτερον, — ἐπερχεται ο χειμῶν και ἐμποδίζει τὰς ἐκδρομὰς και σας ἀναγκάζει να μένετε κλεισμένοι εις οικήματα ξένα, ὅπου οὐδέν τῶν ἀντικειμένων ὀμιλεῖ εἰς τὸ πνεῦμα σας ή σας διεγείρει μίαν ἀνάμνησιν ή σας προτρέπει πρὸς μίαν ἐνασχόλησιν.

Άπερχονται λοιπὸν πρὸ τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξαγριούται, φουσκῶνει ο ὠκεανὸς προσημαίνων του χειμῶνος τὰς τρικυμίας.

Η πριγκήπισσα Ροζάλλα, ή μικρά μας ήρωίς, τὴν ὁποίαν ή πρώτη καταίγχις εἶχε τρομάξῃ, βαθμύδην και κατ'

ὀλίγον ἐνεψυχώθη και εθάρρησε τὸσον, ὡστε κατήντα, διπλωμένη μέσα εις ένα ἀδιάδροχον μανδύκα, να εξέρχεται κρυφά, να περιδινητὰ μετὰ του άνέμου και να διευθύνεται πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Έκει, μεταξὺ τῶν σχισμῶδων τῶν βράχων, ὑπῆρχε μία εν εἶδει οίκιακου, εις τὸν ὁποῖον ήγάπα να εἰσδῆ δια να βλέπῃ ἐρχόμενον τὸ κύμα μετὰ παφλασμοῦ και θραυόμενον παρά τοὺς πόδας της εις ἀφρούς. Θά έμενεν εκεί επί ὥρας ὀλοκλήρους, αν δέν ήρχοντο να τὴν ἀποσπάσουν. Συνήθως ή Λίνα ήρχετο δια τοῦτο, πότε στελλομένη υπό τῶν κυρίων της και πότε εξ ἰδίας πρωτοβουλίας.

«Έλα, μικρούλα μου» τῇ εἶπε μίαν φοράν. Η θάλασσα εἶνε κακή και ο ἀγέρας ο δουλός της, δέν εἶνε καλλίτερος. Έλα μαζί μου. Στὸ σπίτι άνησυχούν.

Τὸ παιδίον ἀπεκρίθη :

«Άφησέ με να ἰδῶ ακόμη ὡς που θανάθῃ αὐτὸ τὸ κύμα, ποῦ φαίνεται τὸσον μανιωμένο, γιατί τὸ κυνηγούν τὰ ἄλλα. Δέν μου λές, Λίνα, εἶνε πολὺς καιρός που τρέχουν εἶτσι, τὸ ένα κατόπιν ἀπο τὸ ἄλλο ;

— Μοῦ εἶπαν πῶς ἐρχονται ἀπο τὸν τόπο μου, ἀπεκρίθη ή μαῦρη, μα δέν ἐξεστάθησαν ἀπο τὸ τρέξιμο, γιατί τὸ νερὸ πού μας πιτσιλίζουν εἶ τὸ πρῶσωπο εἶνε παγωμένο. Έλα, εἶσαι γλωμῆ σάν το φεγγάρι. Έλα και θά κρυώσης.»

Και δια τῶν ἰσχυρῶν της βραχιόνων ή μαῦρη ἀνήγειρε τὴν Εὐτυχίαν, φοβουμένη μήπως ήθελε γλυστρίσῃ επί τῶν ὑγρῶν φυκῶν.

Έν τούτοις μίαν ἡμέραν ή Λίνα υπεχώρησεν ἐπὶ περισσότερον χρόνον εις τὴν ἰδιοτροπιαν τῆς μικρᾶς της κυρίας. Καὶ αὕτη μὲν, καλὰ σκεπασμένη, δέν ήσθάνετο τὸ ψῦχος, ἄλλ' οϊ ὀδόντες τῆς μαύρης συνεκρούοντο.

Επιστρέψασα εις τὴν οίκίαν, εἶπε πρὸς τὴν Άριάδνην :

«Έχω σάν ένα κάρβουνο ἀναμμένο μέσῃ εἰς τὸ κεφάλι και μου πονεῖ ο λαιμὸς μου.» Άλλά τῇ ἀπήγγόρευσε να κάμῃ λόγον περί τούτου.

Τὴν ἐπομένην πρωίαν τῇ εστάθη ἀδύνατον ναποκριθῆ εις τὸν κωδωνίσκον τῆς κυρίας Μορδάς. Άντ' αὕτης έπεφάνη ή Άριάδνη.

Έκλήθη ο ἰατρός, διέγνωσεν ἀρχὴν στηθάγχης και ἔκριναν ἀναγκαῖον ναπομακρύνουν ἐκείθεν τὴν Εὐτυχίαν.

Ένῶ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν του ἰατροῦ, ἐσκέπτοντο τί ἐπρεπε να κάμουν, ή κυρία Μπρεβάλ ήλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Θηρεσίας.

Ο κύριος Μπρεβάλ μετέβαινεν εις τὸ Δινὰρ δια μίαν του ὑπόθεσιν, ή δε σύζυγός του ἐπωφελήθη τῆς ευκαιρίας να λάβῃ θέσιν εις τὴν ἀμάξαν του και να ἴδῃ μίαν στιγμὴν τὴν φίλην της. Η

Θηρεσία τῇ διηγήθη τὰ διατρέχοντα και τῇ παρέστησε τὸ δυσχερές τῆς περιστάσεως. Δέν ήξευραν τί να κάμουν μετὰ τὴν Εὐτυχίαν. Η μήτηρ της δυσκόλως θάπερασιζε να μετοικήσῃ.

«Αν ήθελε να μου ἐμπιστευθῆ τὴν θυγατέρα της, ἀπήντησε δια τοῦ μᾶλλον ὑποχρεωτικῶν τρόπου ή κυρία Μπρεβάλ, σὰς διαβεβαῖωθι θά τὴν περιποιηθῶμεν πολὺ και ὅτι θά καταχαροῦν δια τὴν συντροφίαν τὰ παιδιὰ μου. Άλλως θά δεχθῆτε βέβαια να τὴν συντροφεύσετε και σεῖς.

— Εἶσθε πολὺ καλή, ἀπεκρίθη ή δεσποινίς Θηρεσία· ήθελα πολὺ να δεχθῆ ή νύμφη μου τὴν προσφορὰν σας δια να εἰμπορέσω και ἐγὼ να περιποιηθῶ τὴν ἀσθενῆ.

— Εἶνε εὐκόλον να εὑρεθῆ μία νοσοκόμος· φροντίσατε καλλίτερα δια τὸν εαυτόν σας» τὴν διεκοψεν ή φίλη της.

— Βεβαίως, τὴν Λίναν ἠμποροῦσε να τὴν νοσηλεύσῃ και ἄλλος ἀπο ἐμέ, ἄλλα θά μου ἐδίδετο ευκαιρία να της φανῶ ὠφέλιμος, καθὼς, προπάντων, εις τὸν ἀδελφόν μου . . . Ἐκπλήττεσθε ; ελίγαι λέξεις θάρκέσουν δια να σας ἐξηγήσουν τὰ πάντα. Αὕτη ή γυναίκα εἶνε πολὺ ἐμπαθοῦς χαρακτήρος. Τὰ δείγματα τῆς ἀφοσιώσεως τὰ ὅποια εδειξεν εις τὴν οἰκογένειαν εἶνε πολλά· φαίνεται ὅτι θά μείνῃ εις τὴν ὑπηρεσίαν της πάντοτε.

Άλλά μέχρι τούδε εἶνε ἐναντίον μου και ή ἔχθρα αὕτη ἐμποδίζει τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον θά ἐπροξένει ή παρουσία μου. Θέλω τώρα να τὴν περιποιηθῶ και ποτὸς ήξεύρει, ἴσως τὴν ἐλκύσω. Τότε τὰ πάντα θά μεταβάλλουν ὄψιν εις τὴν οίκίαν του ἀδελφοῦ μου. Μ' ἐνοεῖτε ;

Η κυρία Μπρεβάλ ἔθλιψε τὴν χείρα τῆς δεσποινίδος Μορδάς, ή ὁποία μετέβη δια ν' ἀνακοινώσῃ πρὸς τὴν νύμφην της τὴν πρότασιν ή ὁποία τῇ ἐγένετο. Περὶ τῆς συγκαταθέσεως του ἀδελφοῦ της ήτο βεβαία. Η μήτηρ τῆς Εὐτυχίας ἔκλαυσεν επί τῇ ιδέᾳ ὅτι θά τὴν ἀπεχωρίζετο.

Άλλά τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσελθὼν ο σύζυγός της τῇ εἶπε, αν δέν τῇ ήρσεν αὐτὸς ο τρόπος να ἐκλέξῃ ένα ἄλλον.

«Κάμετε, φίλοι μου, ὅτι θέλετε» εἶπε τότε και ἐβυθίσθη εις τὰ προσκεφάλιά της.

Η ἀναχώρησις λοιπὸν ἀπεφασίσθη να γίνῃ τὴν ἴδιαν ἡμέραν. Η Εὐτυχία ήθελε κατ' ἀρχὰς να μείνῃ δια να περιποιηθῆ τὴν Λίναν· ἄλλ' ἄμα τῇ παρέστησεν ὅτι τοῦτο ήτο ἀδύνατον και τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι θά ἐλάμβανεν εἰδήσεις καθῆμέραν, ἐπαρηγορήθη και δέν ἐσυλλογιζέτο πλέον παρά τὴν ευχαρίστησιν τὴν ὁποίαν θά ήσθάνετο ζῶσα επί τινα καιρὸν πλησίον τῆς Λουκίας, τὴν ὁποίαν πολὺ ήγάπα.

Ἐπλησίασε μειδιῶσα τὸ κλωδίον του πτήνου της και τῷ εἶπε : «Ξεῦρεῖς, ἐσένα θά σε πάρω μαζί μου. Δέν μποροῦμε να

ζήσωμε ο ένας μακριὰ ἀπο τὸν ἄλλον.» Η κυρία Μπρεβάλ επέστρεφεν εις τὸ Δινὰρ περί τὴν μεσημβρίαν. «Αν και ή φορβάς του συμβολαιογράφου ήτο ἀρκετὰ κορασμένη, εν τούτοις τὴν ήνάγκασαν να τρέξῃ πολὺ, διότι ή κυρία Μπρεβάλ ἐδιάζετο να φθάσῃ εις τὴν οίκίαν της και να κάμῃ τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας δια τὴν ἐγκατάστασιν τῆς δεσποινίδος Μορδάς, ή ὁποία θά ήρχετο τὸ ἀπόγευμα.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΧΛΙΑΡΙΑ, ΜΑΧΑΙΡΙΑ, ΠΕΡΟΝΙΑ

Σήμερον τὰ παιδιά τιμωροῦνται αν βάλωσι τοὺς δακτύλους των ἐντὸς του φαγητοῦ και πολὺ δικαίως· ἄλλοτε ὅμως οϊ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ δακτύλα των εις τὸ φαγητόν, διότι δι' αὐτῶν ἔτρωγον.

Οϊ πρόγονοι ἡμῶν, οϊ τὸσον πολιτισμένοι και καλαίσθητοι, ὅπως και οϊ ἄβροι Αἰγύπτιοι και Βαβυλώνιοι και οϊ τὸσον φίλοι τῆς καλῆς τροφῆς Ρωμαῖοι ήγνώσουν τὴν χρῆσιν τῶν μαχαιρίων, τῶν περονίων και τῶν κοχλιαρίων.

Η Ἰνδική, ή Σινική και τᾶλλα ἀρχαία ἔθνη, ἐπενοήσαν παντὸς εἶδους πρᾶγματα δια τὴν άνεσιν και τὴν καλοπέρασιν, εἶτι δε ἀνεκάλυψαν τὴν πυρίτιδα, τὴν ναυτικὴν πυξίδα, τὴν ὕαλον, τὴν τυπογραφίαν, τὴν χαρτοποιίαν, τὴν ὑφαντικὴν, και τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιστημῶν, ἄλλα δια τὰ ὄργανα τῆς τραπέζης δέν ήξευρον τίποτε.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῶν Ἑλλήνων, τὸ κρέας καλῶς ἐψημένον κατεμελλέζετο εις τεμάχια ἀπο τὸν δαιτρόν, ὅστις μόνος εἶχε μάχαιραν, και εἰτίθετο επί μεγάλου πινακίου, ὁπόθεν οϊ περίξ τῆς τραπέζης καθήμενοι τὸ ήρπαζον δια τῶν δακτύλων· όταν εἶχον ἀνάγκη κοχλιαρίου ἔκαμνον εν πρόχειρον σκάπτοντες ἄρτον, και εἶπειτα ἔρριπτον αὐτὸ ὑπο τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ φαγητόν. Κατὰ τὸν ἀηθῆ τούτον τρόπον ἔτρωγον ο Μιλτιάδης και ο Περικλῆς και ο Ἀριστοτέλης και Ἀλέξανδρος και Ἰούλιος Καῖσαρ και Αὐγουστος !

Μέχρι του 15^{ου} αἰῶνος ήγεμόνες και ἀγρόται, εὐγενεῖς και πτωχοὶ ἔτρωγον δια τῶν δακτύλων· κάπου κάπου μόνον εἶρχισεν να γίνεται χρῆσις περονίων. Ἴταλὸς τις διατρίψας ἐπὶ τινα χρόνον εις τὴν αὐλὴν του σοφοῦ βασιλέως τῶν Οὐγγρων Ματθία εἰπαινεῖ ὡς μοναδικὸν πλέον ἐκνῆμα βασιλικῆς ἀξιοπρεπειᾶς ὅτι οὐτός εις τὴν τράπεζαν δέν ἐμόλυνε τοὺς δακτύλους του. Τὸν 16ον ἀκόμη αἰῶνα οϊ Γάλλοι συνέτασσαν δηκτικὰς σατύρας κατὰ του περονίου, τὸ ὁποῖον τότε εἶχεν εἰσαχθῆ εις τὴν γαλλικὴν αὐλὴν. Οϊ Ἄγ-

γλοι ἐπερίπαιζον τοὺς Ἴταλοὺς λέγοντες αὐτοὺς χαλκὸ δ ο γ ο φ ὀ ρ ο υ ς. Οἱ δε Ἴσπανοὶ ἐξ εὐλαβείας δέν ήθελον να τρώγωσιν ἄλλως παρ' ὅπως ἔτρωγεν ο Χριστός, οϊ Ἀπόστολοι και οϊ Ἄγιοι.

Εἰς τὴν Σικωσίαν οϊ ἐπίσκοποι ἀπήγόρευον εις τοὺς μοναχοὺς τὴν χρῆσιν τῶν περονίων ὡς ἄθεον πολυτελείαν, ἀφ' οῦ οϊ πέντε δάκτυλοι, τοὺς ὁποίους ἐπλασεν ο Θεός, ήρχον να λαμβάνωσιν εκ τῶν ξυλίων πινακίων και να φέρωσιν εις τὸ στόμα τὰ φαγητὰ.

Ἱστορικὸς τις δε γράφων περί Βενετίας κατηγόρει τὴν σύζυγον του Δόγη, ήτις ἔτρωγε δια περονίου και ὄχι δια τῶν δακτύλων, και προσέθετε : «Δέν εἶνε παράξενον αν ἀπέθανε προῶρως, ἀφ' οῦ ἐτρέφετο τὸσον σκὰν δ α λ ω δ ὤ ς κ α ἰ πα ρ ᾶ φ ὀ σ ἰ ν». Σήμερον ή περί τῶν μαχαιρίων και κοχλιαρίων και περονίων γνώμη εἶνε ὄλως διαφορετικὴ.

Όσον δε μικρὰ πρᾶγματα και αν φαίνωνται ταῦτα εἶνε σπουδαία σημεῖα πολιτισμοῦ. Τὰ ἐπιτραπέζια ταῦτα ὄργανα χρησιμεύουσιν εις ἐξημέρωσιν τῶν ήθῶν, διότι διεγείρουν εις τοὺς ἀπαιδεύτους και ἀγρίους λαοὺς ἀνάγκας ἀγνώστους και τὴν ἐπιθυμίαν να καταστήσουν τὸν βίον των τερπνότερον δια καλλιτέρων ὀργάνων.

Όστις δε συλλογισθῆ ποίαν κατέργασαν ἀπαιτεῖ ο κασσίτερος, ο σίδηρος, ο γάλυψ δια τὴν παραγωγὴν τῶν πολυειδῶν τούτων ὀργάνων, και πόσον τεραστίως ἀνεπτύχθη δι' αὐτῶν τὸ ἐμπόριον και ή βιομηχανία θά ὀμολογήσῃ ἀνευ δισταγμοῦ ὅτι τὰ πρᾶγματα ταῦτα ἔχουσι πολὺ μεγαλειτέραν σημασίαν, ἀφ' ὅτι φαντάζονται οϊ πλεῖστοι.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΧΑΡΒΟΥΡΗΣ

Ο Μαρῖνος Χαρβούρης ἐγεννήθη εν Ἀργοστολίῳ τῆς Κεφαλληνίας, κατὰ τὰς ἀρχὰς του ΙΗ' αἰῶνος. Ο πατήρ του ἀπέστειλεν αὐτόν εις Ἴταλίαν πρὸς ἐκπαίδευσιν, ο δε Μαρῖνος ἐπεδόθη μετὰ μεγάλου ζήλου εις τὰ μαθηματικά.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του επέστρεφεν εις Κεφαλληνίαν, ἄλλα μὴ ὑποφέρων τοὺς Ἑνετοὺς, οἵτινες τότε ἐξουσίαζον αὐτήν, ἀπῆλθεν εις Ρωσσίαν.

Έκει δε δια τῆς προστασίας του Ἐπτανησίου στρατηγῶ Μελισσηνοῦ και δια τῆς μεγάλης εὐφυίας του ἀνῆλθεν εις μεγάλας θέσεις και ἔλαβε παρά τῆς Αὐτοκρατορίας Αἰκατερίας τὸν βαθμόν συνταγματάρχου του μηχανικοῦ.

Περὶ τὰ μέσα του παρελθόντος αἰῶνος ή Αἰκατερίνη εἶχε συλλάβῃ τὴν ιδέαν νανεγείρῃ ὑπερμεγέθη ἀνδριάντα εις Πέτρον τὸν Μέγαν. Τὴν ἐπέτελεσιν του ἔργου ἀνέθηκεν εις τὸν περιφημον γάλλον ἀνδριαντοποιὸν Φαλκονέτον, ὅστις ἐσχεδίασε τὸν Αὐτοκράτορα ἔφιππον και

καταπατούντα ὄφιν ὅστις ἐξήτει νὰ ἐμ-
ποδίῃ αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ σχέδιον τοῦ Φαλκονέτου ἐπευφή-
μησεν ὀλόκληρος ἡ αὐτὴ τῆς Ρωσίας,
ὁ δὲ ὑπουργὸς Μπέτζη διέταξε τὸ σῶμα
τῶν μηχανικῶν νὰ υποβάλλωσι σχέδια
τοῦ μεγάλου κτηρίου εἰς τὸ ὅποιον
ἐμελλε νὰ χυθῆ ὁ ἀνδριὰς κατὰ τὴν θέ-
λησιν καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀνδριανοποιοῦ.

Μεταξὺ ἄλλων ὑπέβαλλε καὶ ὁ Μα-
ρίνος Χαρβούρης σχέδιον ἐξ ὧν δὲ
ἐνεκρίθη τὸ τοῦ ἑλληνικοῦ μηχανικοῦ.

Ὁ Φαλκονέτος ἔχυσεν ἐπιτυχῶς τὸ
κολοσσαῖον χαλκοῦν σύμπλεγμα, καὶ
ἐσκέπτετο περὶ τῆς τοποθετήσεως αὐτοῦ·
ἔλεγε δὲ ὅτι τὸ σύμπλεγμα ἔπρεπε νὰ
στηθῆ οὐχὶ ἐπὶ κοινοῦ τινος βάθρου,
ἀλλ' ἐπὶ βραχώδους καὶ δυσβάτου βρά-
χου, ὥστε τὸ ὅλον νὰ εἶνε ἀνάλογον, καὶ
νὰ προξενῆ ἐντύπωσιν μεγαλείου ἀντα-
ξίαν τοῦ μεγάλου Αὐτοκράτορος.

Πολλὰς προτάσεις ἔγιναν εἰς τὸν Φαλ-
κονέτον, ἀλλ' οὐδεμία τὸν ἠὐχαρίσκει·
τέλος ὁ περιώνυμος ἀνδριανοποιὸς ἀπε-
φάσισε νὰ κατασκευάσῃ ὑπερμέγεθες βάρ-
θρον διὰ πολλῶν ὀγκωδῶν λίθων συνδε-
μενῶν πρὸς ἀλλήλους διὰ σιδήρου καὶ
ὀρειχάλκου.

Ἄλλ' ὁ Μαρτῖνος Χαρβούρης ἀντέ-
τεινεν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο, διότι ἐφρόνει
ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ὑγροῦ κλίματος τὰ μέ-
ταλλα τὰ ἐνώοντα τοὺς διαφόρους βρά-
χους ἤθελον σκωριάζει καὶ τὸ βάθρον θὰ
διελύετο. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἄλλος τρόπος
θεραπείας τοῦ πράγματος δὲν ἦτο δυνα-
τὸς ἐνεκρίθη τὸ σχέδιον τοῦ Φαλκονέτου.

Ὁ Ἕλληνας μηχανικὸς ὅμως δὲν ἀ-
πηλίπισθη πληροφωρηθεὶς ὅτι ἐντὸς μιᾶς
λίμνης εὐρίσκατο ὀγκώδης μονόλιθος
ἀφ' οὗ μετέθη καὶ τὸν εἶδε καὶ ὑπελόγι-
σεν ὅτι ὑπερέβαινον εἰς τὸ μέγεθος τὸ
σχεδιασθὲν βάθρον, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν
Φαλκονέτον τὴν ἰδέαν του.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἡ πρότασις τοῦ Φαλ-
κονέτου δὲν ἠκούσθη μὲ εὐμένειαν, διότι ὁ
γρανίτης ἦτο ὀγκώδης καὶ βυθιθὲν δεκα-
πέντε πόδας ἐντὸς τελευτωδῶν ἐδάφους
καὶ ἡ μεταφορά του ἐθεωρεῖτο ἀδύνατος.

Ἄλλ' ὁ Φαλκονέτος, ἔχων μεγάλην
πεποίθησιν εἰς τὸ Ἕλληνα μηχανικόν,
κατέπεισε τὴν Αἰκατερίνην νὰ ἐπιχειρήσῃ
τὴν ἀπέπειραν, καὶ πράγματι αὕτη ἀνέ-
θηκεν εἰς τὸν Χαρβούρη τὴν μετακό-
μισιν τοῦ τεραστίου ὀγκολίθου.

Ὁ Χαρβούρης κατασκευάσας ἰδίως
μηχανὰς κατώρθωσε μετὰ πολλὰς δυσ-
χερείας, τὰς ὁποίας ὑπερἐνίκησεν ἡ ἀπί-
στευτος ἐπιμονὴ του, νὰ ἐκρίζωσῃ καὶ
νὰ μεταφέρῃ τὸν φοβερὸν γρανίτην εἰς
τὴν Πλατείαν τῆς Πετροπόλεως τὴν
30 Σεπτεμβρίου τοῦ 1769. Μὲ ἐκπληξίν
καὶ θαυμασμὸν καὶ θαμβὸς ἀνεκδιήγητον
εἶδε καὶ ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ αὐτὴ καὶ οἱ
ἐπιστήμονες τὸ μέγα τοῦτο κατόρθωμα.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χαρβούρη διεφημίσθη

καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην· οἱ μεγαλείτε-
ροι σοφοὶ τὸν ἐγκωμιάζον. Ὁ διάσημος
ἰταλὸς Μελίτσιας ἀφ' οὗ περιγράφει τὸ
μεγαλοῦργημα τῆς μηχανικῆς λέγει·
«Ἡ κατανίκησις τῶν μεγάλων δυ-
σκολιῶν τιμᾷ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν· μό-
νον ἡ φύσις γεννᾷ ἓνα μηχανικὸν ὅπως
γεννᾷ ἓνα στρατηγόν, ἓνα φιλόσοφον.»

Ὁ Χαρβούρης, μὴ δυνάμενος νὰ ζήσει
εἰς τὸ ὑγρὸν κλίμα τοῦ βορρᾶ ἕνεκα
τῆς φιλασθενῶς κράσεώς του, ἀπεφάσισε
ν' ἀπέλθῃ ἐκ Ρωσίας. Τῷ δὲ 1777
ἀφ' οὗ ἔλαβεν ἐνδείξεις τῆς εὐνοίας καὶ
τῆς μεγαλοδωρίας τῆς Αἰκατερίνης ἀνε-
χώρησεν ἐκ Πετροπόλεως εἰς Παρι-
σίους, ὅπου καὶ ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ τὰ
κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ περιφήμου ἐκεί-
νου μονολίθου.

Ἐκ Παρισίων ἐλθὼν εἰς Κεφαλληνί-
αν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκχέρουσιν τῆς
τελευτωδῶν παιδιᾶδος τοῦ Λιβαδίου, καλ-
λιεργῶν Ζαχαροκάλαμον, βάμβακα κτλ.

Ἄλλ' ὁ ἔξοχος οὗτος Ἕλληνας ἐμελλε
νὰ πῆσθαι θύμα Ἑλλήνων. Λάκωνες ἐρ-
γαζόμενοι εἰς τὰς γαίαις του, εἰσέδυσαν
τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν του πρὸς σκο-
πὸν κλοπῆς καὶ κατέσφαξαν τὸν Μαρτῖνον
Χαρβούρη, τῷ 1782. ΦΙΛΙΣΤΩΡ

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Πέρα 'στὸν ἀνήφορο, 'στὸ ψηλὸ βουνὸ
ἀναβαίνει γέροντας ἑκατὸ χρονῶ.

Τὰ λυγρὰ τὰ πόδια του 'ς τὰ χορτά-
[ρια ὀφρνεῖ
τὸ κορμὶ του ὀλόκληρὸ 'στὸ ραβδί του
[γέρνει,

καὶ 'στὰ στήθη πνίγεται ἡ ἀναπνοή του
λὲς πῶς ἀπ' τὴν κούρασι θὰ κοπῆ ἡ
[ζωή του,

Πέρα 'στὸν ἀνήφορο, 'στὸ ψηλὸ βουνὸ
ἀλλοτε ἀνέβαινε εἰκοσὶ χρονῶ.

Τὰ γερὰ τὰ πόδια του βούλιαζαν τὸ
[χῶμα,
ἐπαιζαν τὰ χέρια του, γέλαγε τὸ στόμα,
κι' ἀπ' τὰ στήθη ἀνέβαινε ἡ ἀναπνοή
[του
ὄαν ἀπὸ τὴν κούρασι ναύξαν ἡ ζωῆτου.

Αἱ! παιδιὰ, ποῦ τρέχετε 'στὸ ψηλὸ
[βουνό,

ὄταν θε νὰ γίνετε ἑκατὸ χρονῶ
ὄαν αὐτὸν τὸ γέροντα ποῦ τὰ πόδια
[ὀφρνεῖ
καὶ μὲ τὸση κούρασι 'στὸ ραβδί του
[γέρνει

καὶ περὶ τῆς ἡμέρας του μὲ καύμους
[καὶ κλάματα,
τότε θε νὰ νοιώσετε τ'εἶνε τὰ γεράματα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΛΥΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ

Ὅταν ἀναπτυχθῆ ἡ λύσσα ἐντὸς τοῦ
ὀργανισμοῦ ὁ κύων ἀλλάσσει ἀμέσως τὰς
ἐξείσεις του· γίνεται σκυθρωπός, μελαγχ-
λικός, ζῆ εἰς τὴν μόνωσιν καὶ ἀπροσ-
βλητός εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τῆς οἰκίας
ὑπὸ τὴν κλίνην, τὰ ἀνάκλιτρα καὶ ἐν
γένει ζητεῖ τὸ σκότος.

Δὲν ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν
αὐτὴν θέσιν, φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος καὶ
ἠρεθισμένος, περιφέρεται, πλαγιάζει καὶ
αἰφνιδίως σηκώνεται· περιπλανᾷ τὸ βλέμ-
μά του ὡς ἐὰν ἐξήτει τίποτε, καὶ σκά-
πτει μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας τὸ
ἔδαφος.

Ἐνίοτε προσήλθκει τὸ βλέμμα του ἐπὶ
τινος ἀντικειμένου καὶ ὀρμᾷ αἰφνιδίως
κατ' αὐτοῦ, καὶ δαγκάνει εἰς τὸν ἀέρα
ὅπως ὅταν κυνηγῆ μύϊας· εἰς τὸν ὕπνον
τοῦ βλέπει ὄνειρα, ὕλακτεῖ καὶ σηκόνω-
μενος αἰφνιδίως ὀρμᾷ ὡς ἐὰν εἶχεν ἐμ-
πρὸς του ἀντίπαλόν τινα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναπτύξεως τῆς
λύσσης ὁ κύων δεικνύει φιλικὰς δια-
θέσεις.

Ὁ λύσσω κύων δὲν φοβεῖται τὸ ὕδωρ
ὅπως πιστεύουν οἱ περισσότεροι· δὲν τὸ
ἀποφεύγει, τὸναντίον τρέχει ἀπλήστως
εἰς εὐρεσιν αὐτοῦ· καὶ εὐχαρίσκει κατὰ
κόρον τὴν δίψαν του. Βραδύτερον ὅμως
ὅταν δὲν ἔμπορῃ πλέον νὰ πῆ, βυθίζει
τὸ στόμα του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δαγκάνει
αὐτὸ ἐξ ὀργῆς.

Ὅταν ἀναπτυχθῆ εἰς τὸν λύσσω κύων
κύνῃ ἡ τάσις τοῦ νὰ δαγκάνῃ, τότε σπα-
ράττει οὗτος οὐσίας ὅλων διόλου ξένας
πρὸς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἐξείας, κατατρώ-
γει δηλαδὴ τὰ ξύλα τῶν θυρῶν καὶ τῶν
ἐπίπλων, ξεσχίζει τὰ ὑφάσματα, τοὺς
τάπητας τῆς οἰκίας, τὰ ὑποδήματα, τὰ
ἐνδύματα κτλ., τρώγει ἄχυρα, μαλλία,
ἐκτὸς δὲ τῆς οἰκίας εὐρισκόμενος σκά-
πτει τὸ ἔδαφος καὶ τρώγει λίθους καὶ
χῶμα.

Ὁ λύσσω κύων ξύει τὰ πλάγια τοῦ
στόματος, ὡς νὰ ἐξήτῃ ν' ἀποσπᾷ ἐξ
αὐτοῦ κατὰ τὸ ὅποιον τὸν ἐνοχλεῖ. Ὅταν
δὲ προχωρήσῃ ἡ νόσος ἡ κάτω σιαγῶν
παρᾶλει, τὸ στόμα μένει ἀνοικτόν, τὸ
ἔσωτερικόν αὐτοῦ γίνεται ἐρυθρὸν καὶ
ξηρόν· ἡ δὲ γλῶσσα κρέμαται παραλυ-
μένη, κατακόκκινη, ξηρὰ καὶ ρυπαρά.

Ἡ φωνὴ τοῦ λύσσω κύωνος εἶνε
βραγχή, αἱ δὲ ὕλακαί του ἀκούονται ὡς
κλαυθμοὶ μάλλον.

Ὁ λύσσω κύων δὲν αἰσθάνεται πλέον.
Ὅταν τίς τον κτυπᾷ ἢ τὸν πληγώνει δὲν
ἐκβάλλει τὰς ὠρυγὰς τὰς ὁποίας ἐκβάλ-
λουσιν οἱ ὑγιεῖς κύωνες.

Ἀμα τῇ ἀναπτύξει τῆς λύσσης ὁ κύων
ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, μόλις δὲ τὸ
παρουσιασθῆ εὐκαιρία ἀπέρχεται καὶ ἡ
διόλου δὲν ἐπιστρέφει πλέον ἢ ἐπανέρ-

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 38]

— Δὲν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε διὰ
σᾶς· ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ μικρὸς κόμης.

— Τίποτε, τίποτε· ἀπήνησε τὸ παι-
δίον, ἐκτὸς ἂν ἔχετε τίποτε λεπτὰ νὰ
μας δώσετε.

Τὸ βρέφος ἤρχιζε πάλιν νὰ ωρύεται
καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ τοῦ ἔσειε βαναύσως.

— Σᾶς παρακαλᾷ εἶπεν ὁ Βερτῖνος
καταληφθεὶς ὑπὸ μεγάλης ἀνησυχίας,

Προφυλακτικὰ μέτρα τῆς ἀναπτύξεως
τῆς λύσσης εἰς τοὺς κύωνας.

Εἰς τὸν κύων πρέπει νὰ δίδεται
καθαρὰ τροφή καὶ καθαρὸν ὕδωρ· οὐ-
δέποτε δὲ τροφαὶ αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀκά-
θαρται.

Καταλληλοτέρα τροφή εἶνε τὸ διὰ
χλιαροῦ νεροῦ ἢ ζωμοῦ κρέατος μὲ
ἄρτον καὶ ἔλαιον μίγμα καὶ τὰ ὀστά.
Κρέας ὠμὸν οὐδέποτε πρέπει νὰ
τῷ δίδωμεν ἀλλὰ ψημένον. Πολὺ
ὑγιεινὴ τροφή εἶνε καὶ ὁ ξηρὸς ἄρτος
μὲ ἄλας, ἀλειφόμενος μὲ λιπώδη τινα
οὐσίαν.

Ἄρτύματα καὶ χόρτα καὶ ἰχθῦς
βλάπτουσι τὸν κύων.

Ὁ κύων πρέπει νὰ διατηρῆται
καθαρός, νὰ πλύνεται μὲ σάπωνα
τακτικῶς. Τὴν ἄνοιξιν τὸν ὠφελοῦσι
τὰ ψυχρὰ λουτρά.

Ὁ κύων δὲν πρέπει ν' ἀφίνεται
πλησίον τῆς θερμάστρας ἢ πλησίον
οἰασθῆποτε θερμότητος, δὲν πρέπει
δὲ ν' ἀφίνεται ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ
τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει χάριν
ἀστεϊότητος ἢ παιδιᾶς νὰ ἐρεθίζωμεν
ἢ νὰ κτυπῶμεν τὸν κύων.

Δὲν πρέπει ν' ἀφίνωμεν αὐτὸν νὰ
περιφέρεται ἐλεύθερος εἰς τὰς ὁδοὺς
καὶ νὰ τρώγῃ τὰς πρὸ τῶν οἰκιῶν ἀκα-
θαρσίας καὶ τὰ σκύβαλα.

Μὲ μεγίστην προσοχὴν καὶ προφύλα-
ξιν ὀφείλομεν νὰ παρακολουθῶμεν τὴν
πορείαν πάσης κακοδιαθεσίας τοῦ κυνός.
Εἰς τὰ ἐλάχιστα ὑποπτα σημεῖα πρέπει
νὰ συμβουλευθῶμεν εἰδικὸν ἰατρόν, ὅπως
δηποτε δὲ πρέπει νὰ περιποιώμεθα αὐ-
τὸν μὲ προσοχὴν. Ἡ τροφή καὶ τὸ ὕδωρ
πρέπει νὰ δίδονται εἰς αὐτὸν εἰς τρόπον
ὅστε νὰ μὴ ἔμπορῃ νὰ βλάβῃ τοὺς πε-
ριοιομενούς αὐτόν.

Ν' ἀποφεύγωμεν τὴν μεθ' ἡμῶν κα-
τάκλισιν τοῦ κυνός καὶ νὰ μὴ ἀφίνωμεν
αὐτὸν νὰ λείγῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς
χεῖράς μας.

Ὅταν ἀκουσθῆ ὅτι εἰς τὴν πόλιν
ὑπάρχει λύσσα, ὅσοι ἔχουν κύωνας πρέπει νὰ
φυλάττωσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Ὁ Δίκ ἤρπασεν ἀμέσως τὰ ὑποδήματα (σελ. 46, στήλ. β')

μὴ τὸ κάμνετε νὰ φωνάζῃ τοιοῦτοτρό-
πως. . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ μικρὸ σᾶς.

— Μάλιστα, ἀπήνησε ὁ Δίκ, ἀπο-
τόμως, αὐτὸ εἶνε ποῦ νὰ το πάρῃ ἡ
ὀργή! τί σας μέλει ἐσᾶς, ἂν αὐτὸ εἶνε
τὸ μικρὸ μας;

Ἐφαίνετο πολὺ ἐνοχλητικὸν καὶ ἀνω-
φελὲς πρᾶγμα εἰς τὸν Δίκ, ἓνας κύριος
νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ οἰκογενειακά
των χωρὶς νὰ τοῖς φέρῃ τοῦλάχιστον
χρήματα.

— Ἠλπίζα ὅτι θὰ ἠδυνάμην νὰ το
διασκεδάσω, εἶπε δειλῶς ὁ μικρὸς κόμης.
Τὸ ὑποσχέθη εἰς τὴν ἀδελφὴν σας.

— Χά! χά! ὁ μικρὸς μὲ μία του
κλωτσιὰ θὰ σε ἔρριπτε 'ς τὸν τοῖχο μαζὶ
μὲ τὰ παλούκια σου, εἶπε βαναύσως ὁ
κακὸς ἐκεῖνος Δίκ, γελῶν περιφρο-
νητικῶς.

Ὁ Βερτῖνος ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ὁ

Δίκ τον περιεφρόνει, μολοντί δὲν ὑπέ-
θεσε ποτὲ ὅτι παλούκια ὀνόμαζεν εἰρω-
νικῶς τὰς κνήμας του τὰς ἰσχιάς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρησεν
ἄλλο μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐξη-
πλωμένον ὑπτίως ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ
τον ἠτένιζε περιέργως.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσθε πολὺ καλὸς
κύριος, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν μικρὸν
κόμητα. Ὁ Δίκ εἶνε ἴλιγο παράξενος
ἐπειδὴ ἐκτύπησε τὸ πόδι του. Καὶ ἔπειτα
δὲν ἐφάγαμεν τίποτε ἀπὸ χθὲς τὸ ἀπό-
γευμα· ἂν καὶ τί ἐφάγαμεν χθὲς! Μία
σοῦπα ἀπὸ τσάι ποῦ κάμε ἡ Πέγ
πρὶν φύγῃ. Εἶνε ἄρρωστη καὶ ἡ μη-
τέρα!

Καὶ χονδρὰ δάκρυα ἐκύλιον ἐπὶ
τῶν παρειῶν τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον
ἐφαίνετο πολὺ περισσότερον κολο-
καρδὸν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Θεέ μου! τί νὰ σας κάμω!
εἶπε στενάζων ὁ μικρὸς Κόμης. Ἄ
ἂν εἶχα τοῦλάχιστον τὸ ὀρολόγιόν
μου καὶ τὰ χρήματά μου, τὰ ὁποῖα
μοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν!

Παρετήρησε περίξ αὐτοῦ καὶ ἡ
καρδιά του συνεσφίγγθη. Ἦτο ἀκά-
θαρτος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.
Τοῦ ἐφάνη παραξένον, αὐτὸς νὰ εἶνε
τόσον ἀκάθαρτος ὁ ὁποῖος ποτὲ εἰς
τὴν ζωὴν του δὲν ἐγνώρισεν τὴν ἀ-
καθαρσίαν. Τὸ δωματίον ἦτο ὑγρὸν
καὶ ὁ ἀὴρ ἀσπικτικὸς. Τὰ ἐνδύματα
τῶν παιδιῶν ρακιδῶν ἢ γυνῆ ἢ ἐξη-
πλωμένη εἰς τὴν κλίνην δὲν εἶχε
παρὰ τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα, τὸ
δὲ δυστυχῶς μικρὸν ἐξηκολούθει νὰ
κλαίῃ γοερῶς.

— Μικρὸ, μὴν κλαῖς ἔτσι, μικρὸ
μου, μὴν κλαῖς, τοῦ ἔλεγε μὲ τὴν
γλυκυτέραν φωνὴν του ὁ μικρὸς Κό-
μης, ἐνῶ συγχρόνως ἐκίνηε πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του τὰς ἄκρας τῆς ἐρυ-
θρᾶς ζώνης του.

Τὸ πορφυροῦν χρῶμα προσήλκυσε
τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ, τὸ ὅποιον ἔ-
παυσε νὰ φωνάζῃ καὶ ταχέως ἤρχισε νὰ
γελᾷ τείνων τὰς δύο χεῖρας.

Ὁ Βερτῖνος ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν του. Καὶ αὐτὸς ὁ Δίκ μὲ ὄλην
του τὴν δυστροφίαν δὲν ἐδυνήθη νὰ κρα-
τήσῃ τὸν θαυμασμὸν του καὶ εἶπε·

— Ἄ! μπάβο, πολὺ ὠραῖα.

Ὁ μικρὸς κόμης ἔλυσεν τὴν ζώνην του
καὶ τὴν ἐγκατέλειπεν εἰς τὰς μικρὰς χεῖ-
ρας τοῦ παιδίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δίκ ἀπήστραψαν.

— Αὐτὸ θὰ ἐπωλεῖτο ὠραῖα, ἀφέντη
μου, εἶπε.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, τὸ ἔκαμα διὰ
νὰ διασκεδάσω τὸν μικρὸν. Τί ὠραῖα
μάτια ποῦ ἔχει καὶ πόσον γελᾷ!

— Τὰ ὑποδήματά σας μποροῦν ὠραῖα
νὰ πωληθῶν, ἐπανελάβε μὲ χαμηλὴν φωνήν ὁ Δίκ.

— Δίκ, μη λέγης αυτά, Δίκ. Είνε σάν να ζητήσ' ελεημοσύνην, είπεν ο Τόμ.

Ο Βερτίνος ήνοιξεν έκπληκτος τούς οφθαλμούς. Ποτέ δέν του είχαν έλθη ή ιδέα να πωλήση τὰ υποδήματά του όπως δέν του ήλθε ποτέ ή ιδέα να πωλήση τὰς χειράς του και την κόμη του.

— Είνε καλά και τίμια παιδιά, αφέντη μου, είπεν ή μήτηρ. Πρέπει να τα συγχωρήσης· δέν έφαγαν τίποτε από χθές, εκτός από μία δύο καρότες, και καθώς ξεύρεις τὰ παιδιά πάντοτε πεινούν.

— Και δέν έχετε τίποτε; ήρώτησεν ο Βερτίνος περίτρομος εκ τής αθλιότητος την όποιαν ανέκαλυπτεν εις αυτόν τον κόσμον.

— Πώς θέλετε να έχωμεν τίποτε; είπεν ή ασθενής μήτηρ με έκφρασιν απελπισίας. Τον σύζυγόν μου τον έκλεισαν εις την φυλακήν. Την Πέγ την αναγκάζουν δια τής βίας να υπάγη εις το σχολείον, ενώ ήμεεις αποθνήσκουμεν τής σπανίας. Κανείς δέν κερδίζει τίποτε, διότι τώρα έσπασε το πόδι του και ο Δίκ. Εγώ πάλιν δέν έχω γάλα πλέον να δώσω εις το μικρόν.

— Αλλά οι άνθρωποι εις τούς όποιους εργαζέσθε... ο ιερέυς... δέν είμπορούσαν;... ήρχισε να λέγη ο Βερτίνος.

— Ο ιερέυς δέν κάμνει τίποτε δι' ήμας, επειδή ο σύζυγός μου είνε Μεθοδιστής. Εις το πλινθοποιείον δέν σκοτίζονται δι' ήμας. Όταν εργαζώμεθα μες πληρώνουν, όταν δέν εργαζώμεθα πηγαίνουν άλλοι εις την θέσιν μας και εργαζονται και πληρώνονται αυτοί.

Επανεπέσε πάλιν εξηγητλημένη επί τής κλίνης τής.

Ο Βερτίνος ήτο απηλπισμένος και στενοχωρημένος πολύ.

— Δέν είπατε ότι τὰ υποδήματά μου ήμπορούν να πωληθούν; ήρώτησε τον Δίκ.

Η φυσιογνωμία του τελευταίου τούτου έρωτίσθη.

— Κάτω 'ς το χωριό θα μου έδιδαν, αφέντη μου, τρία σελλίνια δι' αυτά, ίσως δέ και περισσότερον.

— Δέν πιστεύω να θέλγης να πάρης αληθινά τὰ υποδήματά του κυρίου, έψιθύρισεν ασθενώς ή μήτηρ.

Η δυστυχής γυνή ήτο πολύ άδύνατος, δέν έδύνατο πλέον να κρατηθή και ήτο έτοιμος να λειποθυμήση.

— Τρία σελλίνια, είπον ο Βερτίνος όστις ενόμιζεν ως νόμισμα έντελώς μηδαμινόν το σελλίνιον. Αυτά τὰ υποδήματα έστοίχισαν πολύ. Μήπως τάχα είμπορείτε να πάρετε ψωμί με τρία σελλίνια!

— Γρ-ρ-ρ-ρ! έχαμεν ο Δίκ προσπαθών να μειδιάση.

Ο μικρός Κόμης εννόησεν ότι ή λαρυγγώδης εκείνη φωνή εξέφραζε την ευχαρίστησιν του Δίκ.

— Αλλά δέν είμπορώ να περιπατήσω χωρίς υποδήματα, επανέλαβε στενοχωρημένος.

— Δέν είμπορείς να περιπατήσης! είπεν ο Δίκ. Ίσχυ, Ίσχυ περιπατείς καλλίτερα. Ημεεις δέν φορούμεν ποτέ υποδήματα.

— Αληθινά; — Αληθινά! θα περιπατήτε δέκα φορές καλλίτερα χωρίς υποδήματα.

— Α! όχι, δέν πιστεύω! έψιθύρισεν ο Βερτίνος.

Ηθελε να προσθήη ότι έντρέπετο να τον ιδωσι χωρίς υποδήματα. Αλλά ένθυμήθη εγκαιρίως ότι θα ήτο εξευτελιστικόν δια τὰ παιδιά αυτό το πράγμα. Μήπως αυτά δέν έπεριπατούσαν γυμνόποδα;

Αλλά μολονότι δέν ήθελε να τα δώση ήρχισε να παλαίη κατά του έαυτού του.

«Δέν θα ήτο τάχα αληθής ελεημοσύνη αυτή; Μήπως είνε αξιέπαινος όστις έλσει τον άλλον χωρίς θυσίαν; Μήπως οι άγιοι δέν εξέδιδοντο, χάριν των πτωχών!»

Εκάθησεν, εξέδαλε τὰ υποδήματά του και τα άπθεσε ταχέως επί τής γής.

— Πάρτε τα, είπε· αν ήμπορείτε δέ αγοράσατε ψωμί με αυτά.

Ο Δίκ ήρπασεν άμέσως τὰ υποδήματα με ώργυρήν χαρτί.

— Τι δυστύχημα πού δέν ήμπορώ να πάω εγώ να τα πωλήσω. Έλα, πήγαίνε έσύ, Τόμ, εις τής γρηάς Νάγ, να τής τα δώσης, και αγοράσε ψωμί, κρέας, πατάτες, γάλα δια τον μικρόν. Ποίος ήξεύρει; ίσως ήμπορέσης να αγοράσης και όλιγο κονιάκ δια την μητέρα.

— Πιστεύω ότι δέν έχωμεν το δικαίωμα να κλιφώμεν αυτό το άρχοντόπουλο, άντείπεν ο Τόμ.

Αντί πάσης άπαντήσεως ο Δίκ του έρριψε μίαν από τας βακτηρίας του. Εξ ανάγκης τότε ο Τόμ έλαβε τὰ υποδήματα και εξήλθε τρέχων.

Ο Δίκ έντρόπη δια τούς λόγους του και προσεπάθησε να δικαιολογηθή όσον ήδύνατο καλλίτερον.

— Όστις υπέφερε όλην την νύκτα από πείναν, είπεν εις τον Βερτίνον, δέν όπισθοδρομεί εμπροσθεν ούδενός, όταν πρόκειται να αγοράση ψωμί.

Ο Βερτίνος δέν εννόησε καλώς, επειδή ποτέ αυτός δέν είχαν υποφέρει από πείναν. Έντοσούτω το μικρόν ήρχισε πάλιν να φωνάζη βαρυνθέν πλέον την ζώνην. Αυτήν την φοράν το ήσύχασεν ο Δίκ λιχνίζων αυτό επί των γονάτων του.

— Πόσων ετών είσθε; ήρώτησεν αυτόν ο Βερτίνος.

— Όκτώ.

— Θεέ μου, είπε στενάζων ο μικρός Κόμης. Όκτώ ετών και φαίνεται σάν άνδρας μεγάλος.

— Δέν θα μας καταγγείλγης! είπεν αποτόμως ο Δίκ.

— Δέν καταλαμβάνω τί λέγετε, άπήνητοσεν ο Βερτίνος.

— Δέν θα πής να 'πας ότι μες έδωσες τὰ υποδήματά σου. Δέν είνε αλήθεια; Αυτό θα μας έπροξένει πολλές ένοχλήσεις.

— Μήπως διηγείται κανείς ποτέ το καλόν το όποιον κάμνει προς τούς άλλους; έψιθύρισεν ο μικρός κόμης σκανδαλισθείς.

— Αλλά τί θα ειπής εις τούς γοναίς σου όταν θα επιστρέψης 'ς το σπίτι και σ' έρωτήσουν τί έχαμες τὰ υποδήματά σου;

— Δέν θα επιστρέψω πλέον εις το σπίτι, άπήνησεν ο Βερτίνος με ύφος το όποιον εκκαμε και αυτόν τον Δίκ να σιωπήση.

Έντοσούτω ο Βερτίνος ήρχισε να παρατηρή με ανησυχίαν και φόβον την πελιδνήν όψην τής ασθενούς. Δέν ήξευρεν ακριβώς τί πράγμα ήτο ο θάνατος, αλλά ενόμιζεν ότι ή γυνή εκείνη δέν υπέφερε πλέον.

— Δέν ανησυχείτε δια την μητέρα σας; ήρώτησε τον Δίκ.

— Ω, πολύ! άπεκρίθη εκείνος και οι οφθαλμοί του επληρούοντο δακρύων. Αλλά άκόμη χειρότερα είνε ο πατέρας εις την φυλακήν, άρχοντόπουλό μου.

— Όχι, δέν είνε ποτέ χειρότερα, αφού είνε ζωντανός! Αυτός θα επανέλθη.

— Και ή μητέρα θα επανέλθη εις την ζώνην με όλιγο κονιάκ και όλιγον φαγητόν, είπεν ο Δίκ με έμπιστευτικόν ύφος. Η πείνα και ή ανησυχία την έχουον ασθενήση.

— Είμαι πολύ, πολύ ευχαριστημένος που έδωκα τὰ υποδήματά μου, είπε καθ' έαυτον ο Δίκ.

Επηκολούθησε μικρά σιωπή διακοπομένη μόνον υπό του ψόφου των έν τή έστία καιομένων χλωρών ξύλων, και των φωνών του μικρού.

— Ημπορείτε, κύριε, είπε μετ' όλιγον ο Δίκ, να βάλετε την κατσαρόλαν εις την φωτιά; Αυτό το κατηραμένο το πόδι δέν με αφήνει να κινηθώ. Τώρα ήμπορείτε να βάλετε όλιγο νερό από το βαρέλι μέσα; Α! πολύ ώραϊα. Έτσι δέν θα έχωμεν παρα να ριψώμεν μέσα το κρέας άμα έλθη ο Τόμ.

— Βέβαια, άπήνητα ο Βερτίνος ενώ εκαμνε ότι τω έλεγεν ο Δίκ.

Τα φορέματά του όμως υπέφερον πολύ εκ τής έπαφής τής μαύρης, ακαθάρτου κατσαρόλας. Υπό τας οδηγίας πάντοτε του Δίκ έλαβε το φουσερόν, και ήρχισε να φυσά, αλλά τόσοσ άδέξιός ήτο, ώστε ο Δίκ έσύρθη μετα κόπου μέχρι τής έστίας και του το άπέσπασεν από τας χειράς.

Δέν είξεύρετε, μικρέ μου κύριε! είπεν Μετα ήμίσειαν ώραν επέστρεψε τρέ-

χων ο Τόμ με το πρόσωπον άκτινοβολούν εκ χαρής.

— Μου έδωσες πέντε σελλίνια, άνέκραξε με θριαμβευτικόν ύφος και είμαι βέβαιος ότι τὰ υποδήματα ήξίζαν περισσότερον, επειδή μου έδωσεν εκτός των χρημάτων και ένα σβούρον.

— Δεϊξε μας λοιπόν επί τέλους, τί έχεις εις το καλάθι! είπεν ανυπόμονος ο Δίκ, απηλπισμένος ότι δέν ήδύνατο να έγερθή εκ του εδάφους.

Ο μικρός Τόμ, όστις ήτο πολύ τίμιος και ειλικρινής, απέθεσε τούς θησαυρούς του πλησίον του άδελφού του. Είχεν αγοράση δύο ψωμιά των τεσσάρων λιτρών, δύο λίτρας κρέατος, κρομμύδια, πατάτες, ένα κομμάτι λαρδί, μίαν λίτραν γάλακτος και όλιγον κονιάκ.

Ο Δίκ μετήγγισε το γάλα εις παλαιόν κασιτέρινον ποτήριον και έδωκεν αυτό προς τον Βερτίνον.

— Δώστέ το του μικρού, είπεν αποτόμως προς αυτόν. Εγώ μετὰ του Τόμ θα μαγειρεύσωμεν.

Ο μικρός Κόμης έλαβε το ποτήριον και προσήγγισεν αυτό εις τὰ χείλη του μικρού, ο όποιος εξηκολούθει να κλαίη γοερώς.

— Νομίζω ότι πρέπει να δώσετε πρώτα τίποτε τής μητέρας σας, είπεν ήπίως προς τὰ παιδιά.

— Η καιμένη ή μητέρα! είπεν ο Τόμ όστις κατεβρόχιζε τεμάχιον άρτου.

Και κρατών πάντοτε τον άρτον δια τής χειρός έσηκώθη και προσέφερεν όλιγον κονιάκ μετὰ ύδατος εις την μητέρα του, ή όποια το κατέπιεν ασυνειδήτως χωρίς να ανοίξη τούς οφθαλμούς. Τότε ο Τόμ κατήλθε τής κλίνης ικανοποιημένος, έπειδή έπραξε το καθήκόν του.

— Θα της δώσωμεν έπειτα και ζωμόν, είπε με μεγάλην σοβαρότητα.

Και βοηθούμενος υπό του Δίκ, τρώγοντες πάντοτε και οι δύο, έθύμισαν το κρέας εις την κατσαρόλαν μετὰ των κρομμύων. Έν τοσούτω ο μικρός έρρφα άπληστως το γάλα το όποιον έδιδεν εις αυτόν προσεκτικώς ο Βερτίνος. Όταν το γάλα εξηγητλήθη, ήρκέσθη εις μικρόν τεμάχιον άρτου, το όποιον έγλυφεν ήσυχως κρατών αυτό δια των μικρών χειρών του.

Τα δύο παιδιά καθήμενα πλησίον τής έστίας έρωγον λαιμάργως τον άρτον και το λαρδίον, προσέχοντα συγχρόνως την κατσαρόλαν ή όποια ήρχισε να τραγυδη.

Οι άχαριστοι είχαν λησμονήση έντελώς τον ευεργέτην των!

— Τι θα μες 'πή ή Πέγ άμα επιστρέψη; άνέκραξεν ο Τόμ ξεκαρδιζόμενος από τούς γέλωτας.

— Τι θα μας ειπή! Θα μας ειπή ότι εκείνη μαγειρεύει καλλίτερα από ήμας, άπεκρίθη τραχέως πάντοτε ο Δίκ.

Ο Βερτίνος εκάθητο εις μίαν άκραν ευχαριστημένος δια το έργον του, αλλά λυπημένος όλιγον διότι τον εληγομόνησαν.

Και αυτό το μικρόν ήτο τόσοσ απησολημένος εις την απόλαυσιν του άρτου του, ώστε ειχεν εγκυκαταλείψη έντελώς την έρυθράν ζώνην.

Ο Βερτίνος εξηκολούθησε να τους παρατηρή άκόμη επ' όλιγον, αλλά κανείς δέν έφαινετο να τον ένθυμήται.

Διηυθύνθη βραδέως προς την θύραν. Αλλά προ τής έξόδου έστάθη, έστρεψε την κεφαλήν και έπειτα αποφασίσας εξήλθεν εις την ήλιόλουστον όδόν.

— Θα ήτο άσχημον να τους αναγκάσω να με ένθυμηθούν, είπε καθ' έαυτόν. Και άπεμακρόνη.

Αίφνης έδοκίμασε πόνον οξύτατον. Μικρός χάλις του είχε τρυπήση τον πόδα.

[Έπεται συνέχεια] Έκ των τής Ouida ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΥΠΡΕΠΕΙΑΣ

Φροντίσετε να είσθε πάντοτε καθαροί. Αποφεύγετε προ πάντων την άκαθαρίαν των όνύχων.

Μη καθαρίζετε τα ότα, τούς δονυχας, ή την ρίνα εν συναναστροφή, άλλ' όταν είσθε μόνοι.

Εις τον δρόμον βαδίζετε ήσυχώς· μη θέτετε τας χειράς σας εις τὰ θλάκια του πανταλονίου, μηδ εις το άνοιγμα του γελέκου.

Μη σφυρίζετε καθ' όδόν ή εις δημόσια μέρη. Μη γελάτε θορυβωδώς.

Μη εισέρχεσθε εις δωμάτιον φίλου, πριν έρωτήσετε και λάβετε άπάντησιν ότι δύνασθε να εισέλθετε.

Μη έγγρίζετε τας έπιστολάς ή τὰ έγγραφα ιτα όποια εύρίσκονται επί του γραφείου οιοουδήποτε, διότι τούτο είνε μεγάλη άδικοχρία.

Εν συναναστροφή μη όμιλείτε κρυφίως μετὰ τινος, διότι είνε άπρεπές.

Μη όμιλείτε πολύ περι του έαυτού σας και περι των υποθέσεων και των σχεδίων σας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Μιμής κάθηται επί των γονάτων τής τροφού του ως επί θνου, και πηδών ως εκεί επάνω αναφωνεί:

— Ντέ, νταντέ! πού γρήγορα άκόμη! — Σ' άρέσει πολύ; λέγει ή τροφή. — Ω και, άπαντέ ο Μιμής· αλλά χθές είχα καβαλλικεύση ένα γαιδοῦρι με τέσσαρα πόδια.

Εις το μάθημα τής αριθμητικής: ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ποίον κλάσμα, Τάχη, λέγεται άνάγωγον; ΤΑΚΗΣ (Σοβαρώς). Εκείνο το όποιον στερείται ανατροφής, διδάσκαλε.

Επ' ατάλη υπό του Ατρομήτου Πολιτιστού. Εις το μάθημα τής αριθμητικής: ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ποίον κλάσμα, Τάχη, λέγεται άνάγωγον; ΤΑΚΗΣ (Σοβαρώς). Εκείνο το όποιον στερείται ανατροφής, διδάσκαλε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Και πριν άκόμη μου γράψης, αγαπητή μου Παπαρούνα, ήσο όχι μόνον από τας αγαπητάς μου, άλλ' από τας αγαπητοτέρας φίλας μου. Το αληθές ήμεις είνε ότι το γραμματάκι σου μου έπροξένησε τόσοσ χαράν, ώστε δταν το είδα με τὰ ζωγραφιστά χελιδονάκια του, ένόμισα ότι μου έφερε την άνοιξιν εις το γραφείον, με διο το κρύο του βοριά. Η άσθένειά σου θα παράση γρήγορα πλέον, διότι ή Διάπλασις το εύγεσαι με δη την καρδιά της και θα σε ιδούμε πάλιν ν' ανθήσῃ 'ς την έξοχή και με τας άλλας παπαρούνας, αι όποιαί πολύ θα υπερηφανευόνται ότι τας έπροτίμησες κ' εδιάλεξες το όνομά των.

Συ έχασες αγαπητόν άδελφόν, φίλε Ζαχαρία Μακρή, και εγώ αγαπητόν φίλον, τον Νικολάκην σας. Πώς ήθελα να ήμην εκεί τότε, να σε παρηγορήσω, να συγκαύσω μαζί σου...

Τα άποτελέσματα του διαγωνισμού του παρελθόντος έτους, Κομμικέ Αριστογάτην, θα δημοσιευθούν εις τὰ καθυστερησαντα φυλλάδια του 1893 τα όποια έντός όλιγου θα εκδοθούν άνα 2.

Το ψευδώνυμον "Εσπερος σοι άνήκει, φίλε Κ. Γ. Χ. Διαγωνισμός πνευματικων άσκήσεων δέν ύφίσταται προς το παρόν, αλλά μόνον των λύσεων.

Τα καθυστερησαντα φύλλα 17—24 του 1893 θα εκδοθούσιν, Εύαισθητος Καρδιά, μετ' όλιγον και θα σοι σταλθούσιν.

Το "Ενδοξον Μεσολλόγιον" πώς θέλει να του σταίλω το φύλλον που ζητεί, αφού δέν μοι γράψει το αληθές όνομά του και την διεύθυνσιν του;

Ατροπον ή Αελλώ θέλεις να σε ονομάζω, φιλότατη Μαρίκα Ν. Κ. Και διατί ως ψευδώνυμον προτιμάς εν εκ των δύο τούτων ονομάτων; Ατροπος ήτο μία εκ των Μοιρών, ή μη τρεπομένη, ή άδυσώπητος. Αελλώ δέ μία των Αρπυιών, θεών τής θύελλης. Είσαι λοιπόν σκληρά, ή παραγοποιός; Αυτό θα με έκαμνε να μη σε αγαπώ. Αλλά το γραμματάκι σου μου λέγει το έναντίον. Μου φαίνεσαι άξιαγάπητο κοριτσάκι.

Διατί δέν μου έγγραφες πάλιν, Μυροδόλος Ροδη; (Αυτό το ψευδώνυμον κράτησε). Η πρώτη σου έπιστολή μου προλέγει ότι μίαν ήμέραν θα γράψης πολύ ώραϊα. Και καθόλου παράδοξον, αφού τόσοσ χαριτωμένος λογογράφος είνε ο καλός σου μπαμπάς.

Δια μακροσκελείς πνευματικάς άσκήσεις δέν έχω χωράν, φίλε Γ. Κουμεντή. Γράψε και στέλλε μου όλιγοστίχους.

Ας ιδώμεν το έσπερον διήγημα, Π. Μ. "Η Ανθρωπίνη Ματαιότης" δέν ενεκρίθη.

Εκλεξον άλλο ψευδώνυμον, φίλε Γεώργιε Σερμεντή, διότι το προτεινόμενον ανήκει εις άλλον. Αποφύγετε δέ όνόματα εκ τής Ιστορίας του 21, διότι πιθανόν να γίνουον άφορητή να έμποδισή πάλιν ή είσοδος του περιοδικού μου εις την δημορον επικράτειαν.

Ω! το Λευκό Περιστεράκι μου, πόσον είνε ένασχολημένος! έχει εξ εργασίας να τελειώση και νομίζει ότι δέν θα τελειώσουν ποτέ. Όλίγη έπιμονή και θα ήδης πώς θα τελειώσουν μία μία, αγαπητή μου φίλη, και θα είσαι έτοιμη να πωλγης εις την αγοράν, την όποιαν διοργανώσετε υπέρ των πτωχών. Φίλησέ μου τας καλās μου φίλας Άκτινα Ηλόου και Ασπρο Λαγονάκι.

Ευπρόσδεκτος και συ και το ψευδώνυμόν σου, Αρχιμήδη. Δέν είμπορείς να μου εύρης και μερικους άλλους φίλους εκεί εις την Μάλταν; Πολύ άξιαγάπητον και άξιομίμητον κοριτσάκι είνε αυτή ή φίλη μου Αύλις, αν κρινώ από το χαριτωμένοσ γραμματάκι της. Ακούσατε τί μου γράφει μεταξύ άλλων:

"Εάν άργώ όλιγον να σοι γράφω, αγαπητή μου Διάπλασις, δέν πρόξενται από όνηνρίαν, όχι, άλλ' επειδή βοηθώ την μαμμά εις τας εργασίας του σπιτιού, δια να γίνω καλή νοικοκυρούλα μίαν ήμέραν. Διότι οι φίλοι σου πρέ-

πει να προσπαθούν ὅπως γίνουν ἀνώτεροι τῶν λοιπῶν παιδιῶν καὶ νεανίδων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠτύχησαν νὰ σε γνωρίσουν. Τώρα ξεύρω νὰ ράψω ἀσπέρουχα ἰδικά μου, νὰ μαγειρεύω, διότι ὅτε ὁ μαγιστρὸς μας ἠσθένησεν ἕκαμα ἐγὼ τὴν μαγειρίσαν, καὶ, κατὰ τὸ λέγειν ὄλων τῶν οἰκείων μου, μαγειρεύω μὲ ἐπιτηδεύματα καὶ νοστιμάδα κατασκευάζω γλυκίσματα μανθάνω γαλλικὰ ἔχουσα διδασκάλισσαν εἰς τὸ σπιτι, ἐπίσης διδάσκουμι πιάνο παρὰ τῆς μαμμῆς μου. Βλέπεις, **Διάπλασις**, ὅτι ἀκολουθῶ τὰς συμβουλὰς σου πρὸς τὰς νεανίδας καὶ ὅτι γίνομαι καθ' ἡμέραν καλλιτέρα μὲ τὰς ὁδηγίας σου καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποῖαν ἔχω διὰ νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ εἶσαι ὑπερήφανος διότι ἔκαμες μίαν ἐπί πλέον φίλην σου τοιοκουργίαν καὶ ἀξίαν Ἑλληνίδα διότι ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα μας μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς μου ἔχω τὴν πατρίδα μου καὶ τὸν βασιλέα. Σὺ, **Διάπλασις**, μοι ἐνέπνευσες ἐν μέρει τὴν ἀγάπην ταύτην, δι' αὐτὸ σ' εὐγνομῶ καὶ σε ἀσπάζομαι ἡ φίλι σου

ΑΥΛΙΑΣ

Τὰ καθυστερήσαντα φυλλάδια τοῦ 1893 δὲ ἐκδοθῶν, **Θεὰ τῆς Νίκης**. Μεθ' αὐτῶν, τὴν Δευτέραν δὲ διανεμηθῶν δύο τὸ 17ον καὶ τὸ 18ον. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ τὰ ἄλλα.

Ω! δροσεροτάτη μου, **Ἄδρα** τοῦ Ἑλικίδος, πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σου ἀπαντῶ; Σὲ νὰ μὴ ἀγαπῶ τῆς ὁποίας αἱ ἐπιστολαὶ τόσον μὲ θέλγουν; Αἱ ἐκθέσεις σου πολὺ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ δικαίως ὁ διδάσκαλός σου εἶνε εὐχαριστήμενος γράψας καὶ μελέτα καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ σε ἀναγνώσκουν ἀπλήστως χιλιάδες ἀναγνωστῶν. Ὅ,τι καλὸν γράφεις στέλλε τὸ μοι νὰ το διαβάσω. Ἐπιδοκιμάζω τὴν πρότασίν σου καὶ εὐχαρίστας θὰ σοι στέλλω δωρῶν τὸ φύλλον, ἂν ἐγγράφης ἕξ νέους συνδρομητάς, **Τέκνον** τῶν **Βορεινῶν Βράχων**.

Ἄλλο τόσον ἐχάρηκα καὶ ἐγὼ, φίλε Ἄθ. Ν. Πετραλιά, ὅταν ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου καταγίνου εἰς τὰς λύσεις, διότι εἶνε ὠφέλιμος ἀσκήσις.

Εὐγε, **Φίλερος** **Κελιδῶν**! ἔτσι μ' ἀρέσουν αἱ φίλαι, νὰ εἶνε αἱ ἐπιμελέστεραι τῆς τάξεως των.

Ἄν ἐνθυμούμαι τὴν **Καρνάειδα**; Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω μίαν τόσον καλὴν φίλην! Τί λέγεις, καλέ; Μυρία εὐχαριστίας, φίλε Παναγιώτη Πετρίτη, διὰ τὰ εὐκρινῆ σου συγχαρητήρια. Εἶμαι εὐτυχῆς βλέπουσα ὅτι οἱ φίλοι μου μὲ ἔχουν τόσον ἀγαπήτην καὶ πολυτίμον συμβούλον.

Καὶ βέβαια γίνεται δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον σου, **Φάρε** **Κεραλλήνας**.

Ναί, **Γιὲ** τῆς **Νυκτός**, εὐπρόσδεκτοί θὰ εἶνε αἱ ἀποστολαὶ σου, καὶ τὰς περιμένω.

Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, φίλε Βασίλειε Γ. Ἰατροῦ, διὰ τὰς προσκαθείας σου πρὸς αὐτήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν μου.

Καὶ ἐγὼ χαίρω πολὺ πού σου ἀρέσει ὑπερβολικὰ ἡ «**Πριγκήπισσα Ροζάλδα**, **Κόκκινη Ἀγεμῶνη**». Γράψε μου τακτικὰ ποῖα διηγήματα σοῦ ἀρέσουν περισσότερο, νὰ ξεύρω. Τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σου, **Χίων** τοῦ **Παρασσῶ** (αὐτὸ, βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ ἐκ τῶν τριῶν) ὅπου λέγεις ὅτι πολὺ ὠφελήθης ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ περιοδικοῦ μου, μὲ καθιστᾷ εὐτυχιστάτην, διότι μοῦ φανεροῖται ὅτι οἱ κόποι μου δὲν πηγαίνουν χαμένοι καὶ ὁ σκοπός μου ἐπιτυγχάνει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου ε.ε.)

88. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε ἔντομον, ζῶον τὸ δευτέρον μου. Καὶ τῶν ἰερῶν εἰς βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

89. Στοιχειόγραφος.
Πλανήτης εἶμαι τοῦρανοῦ, ἐν τούτοις ἐθνικῶν εὐθὺς δὲ γίνω ὄνομα, ἐξ ἀποχωρήσεως τὸ στοιχεῖον τ' ἀρχικὸν καὶ τὸ ὕστατον ἐπίσης.

90. Στοιχειόγραφος.
Ἄν ποιητοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαμὸς προχειρῶς ἀποκοποῦν, ἐγείρεται μυθολογίας ἥρωας.

91. Πρόβλημα.
Ἡ θεία Ἑλένη θέλει νὰ προσφέρει καρδίαι εἰς τοὺς ἐπισκεφθέντας αὐτὴν ἀνεψιούς της.

Ἐμέτρησαν ὅσα εἶχε καὶ εὐραν ὅτι διὰ νὰ ἐξιδεν εἰς ἕκαστον δέκα καρδία ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀκόμη δύο προσέφερε λοιπὸν ἀπὸ ἐννέα καρδίας εἰς ἕκαστον καὶ τῆς ἐπερίσευσαν τέσσαρα.

Πόσο ἦσαν οἱ ἀνεψιοὶ της καὶ πόσα καρδία εἶχε;

92. Λίνιγμα.
Γεννῶμ' ἀπροσδοκῆτως καὶ θνήσκω παρευθὺς ὁ ὀπαδός μου εἶνε βροντῶδης καὶ ταχύς.

93. Ἀναγραμματισμός.
Κρέας παχὺ χωρὶς ἐμὲ ποτὲ δὲν θάπανθησῃ. Σ' τὴν κεφαλὴν σου ἔρχομαι, ἂν μ' ἀναγράμ[ματισῇ].

94. Ἀστήρ.
Ἀντικατάστησον τοὺς ἀσπέρους διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκηται καθέως μὲν ὄνομα κράτους τῆς Ἑυρώπης, ὁριζοντίως δὲ θῶναι πόλεως τῆς Ἑλλάδος, καὶ διαγωνίως ἀντωνυμίαι καὶ ἐπίθετον.

95-96. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὁρέων.
1.—Τὸ πῦρ εἶνε ἀναγκαῖον τοῖς ἀνθρώποις.
2.—Τὸ εὐγενὲς φέρεσθαι εἶνε ἀρετὴ.

97-101. Μαγικὸν γράμμα.
Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τὸ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίζουσιν ἄλλας τίσας λέξεις:
ἄλλος, πούς, ἔτος, Μάτος, αἷμα.

102-104. Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ Ἄλιος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ὄδιος.
2. Τὸ Ἄργος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Βῆλος.
3. Ὁ Ἐπὸς δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄσπος.

95. Ἀκροστιχίς.
Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίσθη τὸ ὄνομα ἀρχαίου ρήτορος τῆς Ἑλλάδος.
1. Ζῶον σαρκοφάγον. 2. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 3. Δημητριακὸς καρπός. 4. Πτηνὸν ἀσπικτικόν. 5. Ἀνθρωπίνῃ φυλῇ ἀρχαιστάτη. 6. Μέταλλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασθὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμογενῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7.
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—7 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἀπριλίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 7

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνεχία: ἴδε σελίδα 41]

Ε'—Η ΚΑΤΑΓΧΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΝΙΑΣ ΟΥΡΕΙΑΣ

Ἐν τέταρτον βραδυτέρον τῆς μητρὸς των, ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Λουκία. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἐξωτερικοὶ καὶ ἐγευματίζον εἰς τὴν οἰκίαν. Τὸ παιδίον ἀνοίξαν ἀποτόμως τὴν θύραν, ὀλίγον εἰλεψε νὰ σπάσῃ μίαν λεκάνην καὶ ἐν ἀγγεῖον ὕδατος, τὰ ὅποια ἡ μεγαλειτέρα τὸ ἀδελφῆ μετεκόμιζεν, ἀπὸ τὸ ἐρμάριον ὅπου ἐφυλάσσοντο ἄχρηστα, εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα τῆς οἰκίας.

«Πρόσεχε λοιπὸν! Ἐπήγες νὰ σπάσῃς τὴ λεκάνην που ἔχει περὶ πολλοῦ ἡ μητέρα, γιατί τὴν ἀγόρασε ἡ ἴδια εἰς τὴν Ἀγγλία.

— Καὶ ποῦ νὰ ξεύρω πὼς θὰ βρεθῆς ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα!» ἀπήντησεν ὁ Μάξιμος. Ἀλήθεια τί τὴ θέλεις αὐτὴ τὴ λεκάνην;

— Τὴν πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πριγκηπίσσης Ροζάλδας.

— Εἰς τὸ Δινάρ; Ἔλα, ἄφησε τώρα τὰς ἀνοησίας.

— Δέν σου λέγω ἀνοησίας διόλου. Ἡ δεσποινὶς Εὐτυχία θὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ λίγες ἡμέρας ἐδῶ, γιατί ἡ μαύρη της ἔχει πονόλαιμο καὶ φοβοῦνται νὰ μὴν κολλήσῃ.»

Ὁ μαθητὴς ἐξεδήλωσεν ἐπὶ τούτῳ ὑπέρμετρον χαρὰν. Ἐξεσφενδρόνισε τὸν σάκκον τοῦ ὑψηλά καὶ βροχῆ βιβλίων καὶ τετραδίων κατέπεσεν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου. Ἐν ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἠπέλιψε πάλιν τὴν ζωὴν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἐκράτει ἡ Ἀννίκα καὶ τὰ ὅποια ἔσπευσε νὰ θέσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ δωμάτιον διὰ τὸ ὅποῖον τα προώριζε.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπιστρέψασα καὶ ἡ Λουκία, ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν μεγάλην εἴδησιν καὶ οἱ δύο τὴν ἐσχολίαζαν ἀκόμη, ὅταν τοὺς ἐφώνησαν διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἡ κ. Μπρεβὰλ καὶ τὰ τέκνα της, τὸ γεῦμα δὲν θὰ ἦτο μακρὸν, διότι ἔμενεν ἀκόμη πολλὴ ἐργασία, μέχρι τῆς ὥρας, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἤρχετο ὁ κ. Μορδὰς μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἄλλ' ὁ συμβολαιογράφος ἐπέμεινε νὰ γευματίσουν χωρὶς βίαν αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη στιγμή τῆς ἀναπαύσεώς του ἐν τῷ μέσῳ τῶν φροντίδων καὶ τῶν ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας προσεπάθει νὰ λησμονῇ δσον τὸ δυνατόν, πρὸ πάντων ὅταν ὁ καρφὸς ἐκάπιζεν ἐνώπιόν του. Οὐδέποτε δὲ ἐφάνη εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ὅτι ἐδαπάνησε περισσότερον χρόνον ἀπὸ σήμερον, διὰ νὰ βάλῃ ζάχαριν εἰς τὸ φλυτζάνι του, ἢ διὰ νὰ πῆ μετὰ μικρὰ ροφήματα τὸ περιεχόμενον του. Πρὸς ἐπίμετρον, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν ἐφημερίδα καὶ ἤθελθε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του ἐν

Ἐφρην εἰς τὸ στόμα τὸ κοιλίριον μὲ τὸ ἱατρικόν (σελ. 50, στήλ. γ')

μέρος ἐνδιαφέρον. Βλέμματα φόβου καὶ ἀνυπομονησίας ἀντηλάγησαν ἄλλ' ἡ κυρία Μπρεβὰλ μὲ ὀλίγας λέξεις τῷ ἐξήγησεν ὅτι τὰ παιδία ἔχουν νὰ κάμουν ἓνα σὺρὸ πράγματα καὶ τοῖς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν των.

Ἀνέβησαν ἀνα τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ἐπὶ μίαν ὠραν πρῶτα ἐσκούπισαν, ἐξεσκόμισαν κατόπιν ἔφεραν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ξένης τὰ καλλίτερα πράγματα, τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὰ δωμάτια τῶν παιδίων. Ὁ Μάξιμος ἔβαλε

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΟΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐκαδὸς τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιοτορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅπως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μέρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδίων σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧς αἱ ὀλίγα φυλαττέμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πληρεῖς σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσιν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,40, διὰ 10 λεπτά ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔσωτῳ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσοῦν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δι' προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδίων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας

Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρελθόντων δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.